

Міжнародні програми студентського обміну

С. М. Копчак – керівник центру міжнародного стажування студентів.

З метою урізноманітнення форм навчання, культурного і духовного розвитку особистості, проведення мовної та виробничої практики, формування у студентів на базі одержаних в університеті знань, професійних умінь і навичок для прийняття самостійних рішень під час конкретної роботи в реальних ринкових умовах, виховання потреби систематично поповнювати свої знання та застосовувати їх в практичній діяльності, використовуючи при цьому передовий світовий досвід, та враховуючи зацікавленість студентської молоді у міжнародних програмах обміну, на базі Чорноморського державного університету імені Петра Могили у березні 2007 р. було створено Центр міжнародного стажування студентів, очолюваного С. М. Копчак.

Першочергові зусилля Світлана Миколаївна зосередила на допомозі студентам університету щодо участі у програмі міжнародного культурного обміну Au Pair, програмі Work and Study Canada і особливо Програмі Work and Travel USA.

За період існування Центру міжнародного стажування сотні студентів різних років навчання всіх факультетів з вдячністю згадують про участь у згаданих програмах, про що свідчать їх відгуки, які було розміщено у системі Internet чи надруковано у періодичних виданнях.

Юлія, учасниця програми міжнародного культурного обміну Au Pair USA:

27 липня 2010 р. Америка знову відкрила мені свої двері! Я живу в надзвичайно красивому місті Upper Saddle River в північній частині штату New Jersey. Це просто казкове місце: парки, магазини, коледжі, ресторани, зоопарки, музеї, атракціони, пляжі – все це знаходиться зовсім поряд, від 15 хвилин до 1 години їзди на машині.

Достатньо розвинена транспортна мережа дозволяє достатньо швидко добиратися до багатьох крупних сусідніх міст і штатів, таких як Нью Йорк, Коннектикут, Філадельфія, Меріленд та ін.

Коледж, де я перебуваю, надає можливість познайомитися з багатьма американськими студентами.

Щотижневої стипендії вистачає... іноді не дуже! :) Якщо живеш подалі від магазинів і не вибираєшся з будинку – тоді точно вистачає! Це – життя, і потрібно скрізь побувати, на все подивитися! Адже я прагну використовувати кожен можливість відвідати нове для мене місто або місце...

Мені дуже не вистачає моїх рідних і друзів, і мені їх ніхто ніколи не замінить, але у всьому потрібно шукати свої плюси!

Я дуже рада, що поїхала за цією програмою, і всім раджу, це варто того... Спасибі Світлані Копчак за її величезну допомогу і підтримку!».

Олег, учасник програми Work and Study Canada:

Світ, насправді, ще менший ніж нам здається. Після того, як прогуюючись в Нью Йорку по Централ парку ми з хлопцями зустріли групу знайомих з Миколаєва, я перестав дивуватися будь чому... але коли у Ванкувері я зустрів людину, з якою познайомився на Алясці в Цордове, і яка працювала на сусідньому заводі... я просто взагалі перестав вірити у випадковість того, що відбувається... Я у Канаді! :)

Подорож до Канади... НІЧОГО НЕ ВІДБУЛОСЯ!!!! Все йде як по маслу, що для мене зовсім не характерно... Я познайомився зі студентами з Саудовської Аравії, Кореї, Данії, Швейцарії. Студенти – вони і в Африці студенти. Тут немає місця расовій або національній ворожнечі... Добре тут. Чудове місце, гарний коледж, цікаві заняття :) Круто!

А зараз наведемо мовою оригіналу спогади, роздуми і враження учасників програми Work & Travel USA.

Олена: Я не жалію. Не знаю чому і звідки беруться думки після 20 годин роботи, але до ранку замислююся. Про минуле, як завжди. Поїздка до Америки принесла мені більше, ніж я чекала.

Але що, зрештою, ми маємо? Завдяки цій Америці таки:

1. Ніхто не може назвати мене «татусевою доцею». Виявилось, без тата вміємо нормально функціонувати, та ще і в екстремальних умовах. Зараз я точно знаю ціну грошам.

2. У мене є досвід життя в гуртожитку, і зараз я на 100 % упевнена, що залишок моїх студентських років пройде в квартирі.

3. Стала більш терплячою до людей. Все той же гуртожиток.

4. З'ясувала особисто для себе, що американці не такі вже і погані. Купа друзів-американців, хороші і позитивні хлопці.

5. Радикально змінила свою думку про темношкірих, і тепер я більше не расист.

6. Навчилася «Рілакс, тейк іт ізі», про що так довго мріяли мої. Тепер я не хвилююся сильно взагалі, з жодного приводу.

7. Найяскравіше на відстані виявилось те, кому я дійсно потрібна, і хто за мене переживає.

Настя: У мене все добре. Навіть чудово! Живу у відмінному будинку разом зі своїми одногрупниками, абсолютно всі умови, відмінні господарі і зовсім за 5 хвилин до роботи. Працюю на 2 роботах, розклад зроблено так, що я зовсім не втомлююся і навіть встигаю ходити на пляж. Погода чудова.

Американці приємні і милі люди. Ніхто нас не кривдить, а навпаки – люблять і поважають. Мені тут дуже добре і все подобається!

Ганна: Привіт. Пишу звіт про літо, яке, на привеликий жаль, пройшло!

Ми, українські студенти, зібралися у аеропорту Бориспіль. Всі були украй збуджені і нервували. Жартували і прикидалися, що абсолютно контролюємо ситуацію. Потім контроль, багаж, квитки, суєта, хтось побіг міняти гроші на євро та долари хтось подався запаковувати сумки у целофан (що виявилось абсолютно марним).

Потім прибули до аеропорту Нью-Арка. Там ще контроль і реєстрація. Там приблизно як в посольстві. Багато кабінок. Ти чекаєш своєї черги. Потім підходиш до кабінки. Віддаєш офіцеру документи. Він їх перевіряє, задає декілька питань про те, де ти будеш працювати, де вчишся, може запитати, де житимеш, потім ставить штамп і ти йдеш далі отримувати свій багаж.

Потім проходиш багажний контроль. Мені пощастило – не перевіряли, а інших – так. Це зайняло близько 30 хвилин.

При виході з багажного відділення ми побачили молодого чоловіка з табличкою E-POINT. Коли всі зібралися, пішли до автобуса і поїхали. Поселилися. Переночували. На наступний ранок нам пояснили систему оплати, якщо ми хочемо залишитися в будинку. Деяким з нас це не підійшло і ми почали шукати інше житло. Заплатили ще

за одну ніч, а вранці пішли за їжею. Я і ще три дівчини. Випадково зустріли людину, яка порадила, де дешево поселитися. Ми зраділи. Того ж дня поїхали дивитися будинок, а наступного – п'ятеро з нас переїхало. Ми платили 75 доларів за тиждень. Це дуже дешево.

Потім почалася робота. Спочатку ми всі працювали в ресторані. Там непогано. Я відпрацювала два тижні і звільнилася. Працювала я хостесом. Робота неважка. Зазвичай ти весь робочий день знаходишся біля вхідних дверей. Коли заходять відвідувачі, ти їх вітаєш, питаєш на скільки чоловік столик їм потрібно (тому що буває так, що зайшло двоє чоловік, але вони ще чекають п'ятеро), потім звіряєш за своїм планом, у яку секцію тобі потрібно посадити цих людей. Річ у тім, що ресторан зазвичай ділять на секції і закріплюють ці секції за офіціантами, тож потрібно рівномірно розподіляти клієнтів по цих секціях, щоб обслуговуючому персоналу було легше. Спочатку доводилося дуже часто сперечатися з офіціантами, тому що не було навичок. Ще на тобі каса. В кінці зміни потрібно перерахувати і здати гроші.

Звільнилася я тому, що мені не підходив розклад.

У місті, де нам надали контракт, знайти роботу дуже легко. Я ось працювала на трьох. Після того, як я звільнилася з ресторану, у мене вже була робота в двох інших місцях: у дуже дорогому готелі Bellmoorinn та ресторані Applebee's. А ще трохи пізніше я влаштувалася на третю роботу – в магазин кришталю Waterford&Wedgewood. На першій роботі в готелі я накриваю сніданки, на другій роботі в ресторані я була хостесом, на третій роботі – касиром. Платили мені так: у готелі 10 доларів за годину, в ресторані 7,50 за годину, в магазині 9 за годину.

Ще в нашому місті церкви надають сніданки і вечері. Нам прямо видали карту, де відмічені всі церкви, де можна безкоштовно поїсти. Годували у понеділок, вівторок, середу, четвер.

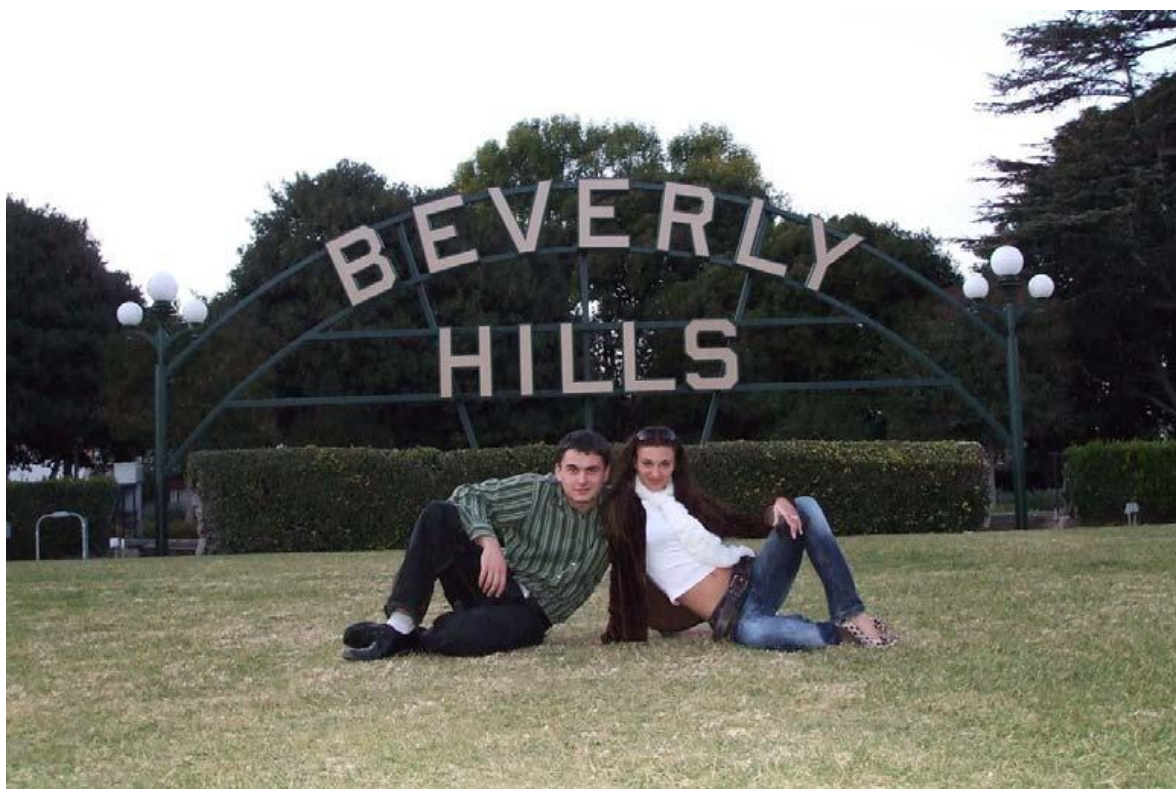
Ми були у Вашингтоні, у Нью-Йорку. Ще я стрибала з парашутом! Чудове літо!

Олег: Маючи дві роботи, ти проводиш на них велику частину доби, відпрацьовуєш по чотирнадцять, п'ятнадцять, а то і шістнадцять годин на добу. Тому дуже важливо знайти таку роботу, яка б, принаймні, тебе не напружувала. Кожного разу після робочого дня ти даєш собі клятву, що після приходу додому завалишся спати і проспши положені тобі 7-8 годин! Але вдома про твої наміри ніхто не здогадується, там тебе вже чекають підступні сусіди по будинку! Ті, що всі веселяться, і спроби лягти спати натикаються на стіну непорозуміння. Абсолютний домашній хаос: пісні під гітару, вірші на честь тих, що переїзять, полювання на кроликів, що бігають по двору, войнушки водяними пістолетами, купленими в «Dollar Tree», і ще багато цікавого!

Коли ти вже не думаєш про те, щоб поїсти і вже маєш картку з якимись нереальними грошима на ній, у тебе з'являється час для подорожей. Ти починаєш планомірно згадувати американські фільми, які тобі сподобалися, і місця з цих фільмів, куди б ти хотів потрапити. Саме таким чином, особисто я, опинився на «Time Square». Епізоди таких фільмів як «Я – Легенда», «Телефонна будка», «Міцний Горішок-3» були зняті саме там. Потрапив на оглядову вежу Empire State Building, побував на концерті Slipknot і Disturbed в New Jersey, висловив своє обурення біля стін Білого дому в Washington'е (доречно буде сказати, що вхід у всі музеї міста Вашингтон безкоштовний), пострибав під пінистою водою Niagara Falls. Зрозуміло, все це коштує кровних грошей, але хіба не ради цього я їхав у Штати?

Кожен захід, тим більше такого масштабу, не обходиться без певних труднощів, ексцесів, які неможливо передбачити. Наприклад, я залетів за повною програмою на предмет здоров'я. Не вдаватимуся до подробиць мого діагнозу, вистачить того, що я був п'ять разів в трьох різних лікарнях, що знаходяться в різних містах. Мені це коштувало чималих нервів, оскільки за ці п'ять разів американські лікарі так і не змогли поставити мені діагноз. Це ж коштувало чималих грошей, витрачених на лікування і

антибіотики, що не покриваються страховкою. Все це закінчилося операцією і, надалі, величезною тяганиною із страховою компанією. Звичайно, окреме спасибі я повинен сказати Світлані Копчак, оскільки завдяки саме її листам були висловлені слухні поради, як потрібно вийти із такого складного становища.

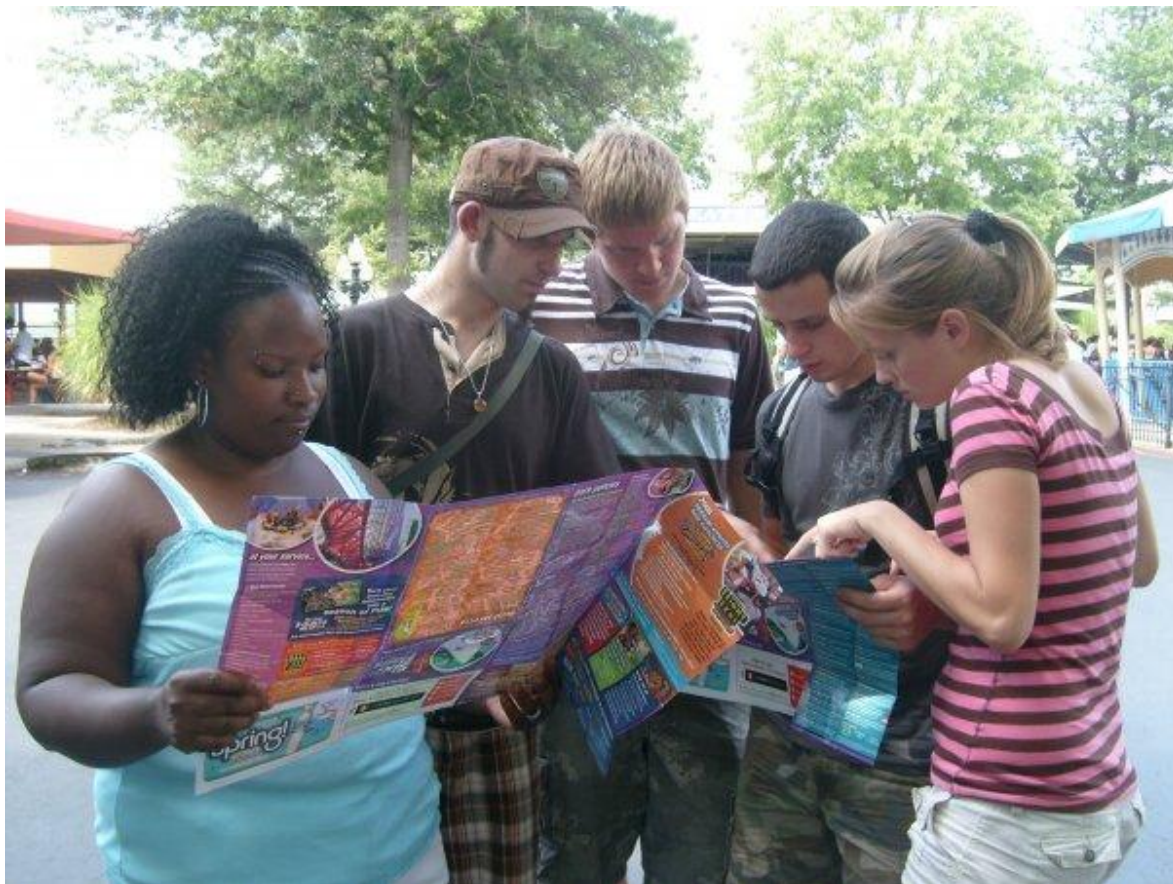

Історія з лікуванням закінчилася в принципі непогано: страхова компанія сплатила 70 % мого лікування у всіх закладах, відвіданих мною.

По закінченню 5-ти місяців перебування в Штатах, ти звикаєш! Звикаєш до постійної присутності людей в будинку, до того, що хтось постійно під'їдає твої пластівці, щедро поливаючи їх твоїм же молоком. Потім звикаєш до постійного недосипання, до константного відчуття легкого голоду. Поступово звикаєш до людей, з якими живеш, звикаєш до балаканини на вулиці з незнайомими американцями і т. д.

Але рано чи пізно приходить вересень. Ти збираєш свої гігантські сумки, повні всякого мотлоху, прощаєшся зі всіма, до кого звук, з тією самою кімнатною ріднею, з народом на всіх твоїх роботах, з ким у тебе залишилися хороші відносини. Обіцяєш приїхати наступного літа. Сідаєш в автобус і пропадаєш з їх життя, як це зазвичай буває, назавжди! Потім знову, якимось несподівано, опиняєшся в київському аеропорту, і на цьому твоє літо закінчується.

Можливо така модель не кожному до душі. Але як по мені, то такий літній «відпочинок» набагато цікавіший, ніж щовечірні походи в нічні клуби, тиждень проведений в Очакові і пиво на Бамі!

Н. П. Бабкова – керівник центру Camp America.

Чорноморський державний університет імені Петра Могили вже кілька років співпрацює з Американським інститутом іноземної освіти /American Institute of Foreign Study, AIFS/ (м. Лондон, Велика Британія), який засновано у 1964 р. з метою забезпечення стажування і навчання студентів англійських та європейських університетів у США. З 1969 р. на базі цього інституту відкрились програми Camp America та Educare/Au Pair in America. Ці програми передбачають стажування у Сполучених Штатах від 9 тижнів до 2 років. Щороку більш ніж 14000 студентів з Німеччини, Великої Британії, Польщі, Франції, Нової Зеландії, Австралії, Австрії, Швеції проходять стажування за цими програмами. З 1998 р. програму СА було відкрито для України, було створено центр Camp America у Києві на базі Київського молодіжного центру праці. У 2006 р. українські студенти отримали змогу навчатися у США за річною програмою Educare/Au Pair – in – America.

У 2006 р. ЧДУ імені Петра Могили уклав угоду про співпрацю з Київським молодіжним центром праці і студенти Миколаєва отримали можливість брати участь у програмах міжнародного обміну СА. Беручи до уваги зростаючу популярність програм, ЧДУ ім. Петра Могили та англійський офіс СА у липні 2008 р. уклали угоду про

співпрацю, а у лютому 2009 р. ЧДУ імені Петра Могили підписав відповідний договір з

Американським інститутом іноземної освіти. Це надало змогу не лише проходження практики студентами у США, а й здійснення стажування аспірантів та викладачів університету у вищих навчальних закладах Великої Британії. У рамках цієї угоди було додатково підписані договори з універси-

тетом Св. Марка та Св. Джона (м. Плімут, Велика Британія), а також із університетом Річмонд (м. Лондон, Велика Британія). У березні 2010 р. професор університету Св. Марка і Св. Джона Майкл Холл викладав курс лекцій для студентів економічного

факультету ЧДУ імені Петра Могили. Ректор університету Св. Марка і Св. Джона, професор Маргарет Нобл брала участь у Міжнародній науково-практичній конференції «Ольвійський форум». У процесі подальшої співпраці чотири студенти ЧДУ імені Петра Могили навчалися за академічною програмою Professional Academic English Course у серпні-вересні 2010 р.

У 2009 р. на базі ЧДУ створили своєрідний міжнародний центр СА і зараз більш ніж 200 студентів щорічно проходять мовно-педагогічну практику в США у літніх оздоровчих таборах.

Camp America – це і можливість попрацювати та помандрувати штатами, і нові друзі по всьому світу й корисні контакти, а тако практика з англійської мови. Після закінчення терміну роботи

учаснику виплачуються кишенькові гроші, розмір яких залежить від його віку та займаної посади.

З метою чіткого забезпечення ефективності за даною програмою ректор університету професор Л. П. Клименко у січні 2010 р. очолив делегацію викладачів Могилянки до Лондону, де були обговорені рішення про можливу мовно-педагогічну практику студентів молодших курсів у США.

Ректор ЧДУ імені Петра Могили професор Л. П. Клименко у англійському офісі Camp America

Враження студентів про програму Camp America опубліковані в газеті «Вагант» (№ 2(124), жовтень 2010 р.)

Ганна: Загалом мені сподобалося! Я вважаю, що Кемп – величезна можливість для студентів. Задяки програмі познайомилась з багатьма цікавими людьми, з'явилися нові друзі з різних країн, з якими постійно підтримую зв'язок. Н. П. Бабковій – спасибі, на будь-яке питання відповідала. Моя думка – варто брати участь в таких програмах».

Валентина: Я ніколи не чула, щоб хтось із наших студентів, хто збирався поїхати за програмою Camp America, залишився вдома! Якщо б таке відбулося, то я знала би про це найпершою. Можливі випадки, коли людина вже в травні відмовляється від свого табору, а інших пропозицій їй не надходить. Але, як би там не було, у нас завжди працює Help-лінія, до якої студент завжди може зателефонувати та вирішити свої проблеми.

То ж, якщо Ви студент денного відділення віком від 18 до 23 років, маєте достатній рівень знань з англійської мови та бажання спробувати себе в програмі Camp America – у вас є для цього прекрасна можливість! Чи скористатися нею – це вже вирішувати Вам.

Конференція керівників Camp America в США

Відділ зв'язків із громадськістю

Начальник відділу – **Бондаренко Андрій Вікторович**.

Відомим університет став від самого свого заснування. Спочатку поширювалася інформація, що на півдні України утворюється філія найпрестижнішого ВНЗ країни – Києво-Могилянської академії, потім, коли вже зростав Миколаївський державний гуманітарний університет імені Петра Могили, а пізніше і Чорноморський державний університет імені Петра Могили, – що тут успішно функціонує найпотужніший центр освіти і науки в місті.

Навчальний рік в ЧДУ імені Петра Могили – це не лише сесії, триместри, абітурієнти і випускники, це ще й події місцевого рівня – зустрічі з політиками, науковцями, консулами, послами; видання книг, які потім зберігаються у всіх бібліотеках області; наукові конференції, симпозиуми, форуми; відкриття виставок у Галереї мистецтв.

Але про те, що відбувалося в університеті, мало хто знав. Причина цього – відсутність інформації. Повідомлення про заходи, які проходили в університеті, з'являлися рідко. Багато залишалося поза увагою регіональних засобів масової інформації, у той час як про менш значні події залюбки розповідали журналісти.

Тому виникла необхідність створення структури, яка б відповідала за поширення ін-формації про вуз у пресі, радіо і телебаченні. Так, у липні 2005 р. утворився прес-центр МДГУ ім. Петра Могили. Прес-секретарем стала випускниця факультету політичних наук, колишній редактор «Політичного вісника» (додатку до студентської газети «Вагант») **Крістіна Бєрдинських**.

Про основні функції і задачі тодішнього прес-центру розповідає сама Крістіна:

«Це була новоутворена структура, але я цілком чітко уявляла, як повинен працювати даний підрозділ. Прес-служба МДГУ ім. Петра Могили ставила перед собою наступні завдання:

по-перше, інформування громадян відносно діяльності університету за допомогою засобів масової інформації (освітнянські та молодіжні видання: «Відкритий урок», журнал «Студентський дайджест», міські і обласні газети та журнали: «Рідне Прибужжя», «Вечерний Николаев», «Южная правда», «Николаевские новости», журнал «Горожанин»; телебачення: Миколаївська обласна телерадіокомпанія «Сатурн», «35-й канал»; інтернет-видання;

по-друге, підготовка і розповсюдження для ЗМІ офіційних повідомлень про важливі заходи в університеті, офіційних заяв та інших інформаційних матеріалів про діяльність вузу.

На прес-центр університету було також покладено підготовку прес-анонсів, прес-релізів, спеціальних випусків тематичної інформації, зустрічей з журналістами; здійснює моніторинг, аналіз інформації і матеріалів у ЗМІ на теми, які пов'язані з діяльністю університету; сприяння розвитку студентської газети «Вагант» і щотижневого бюлетеня про роботу університету; здійснення роботи з веб-сайтом університету; налагодження співробітництва з головними редакторами і журналістами ЗМІ.

Ще один дуже важливий напрям роботи – створення програм інформаційної допомоги абітурієнтам. Напередодні кожного нового навчального року прес-центром готувалась невеличка брошура «Сто запитань від першокурсника», де у формі «запитання-відповідь» розповідалось про основні правила університету, традиції студентського життя у вузі (про роботу Студентської колегії, Студентського театру, гуртків та ін.) і взагалі (студентські пісні, анекдоти, прикмети). Кожен першокурсник на урочистій посвяті у студенти отримував у подарунок від вузу це видання. Воно допомогло